

VYEREGB LANKÓ

A mai hősök.

Összevesznek gyufaszálon,
Semmiségen, lábtipráson . . .
És mindennek az a vége,
Hogy Árpád hős nemzetsége
Bátran kiáll első vérré!

S ha megvágják a kis ujját . . .
Emlegeti dicső multját!
Büszkén, göggel veri mellét,
Fitogtatja becsületét,
S őseinek fényes nevét!

De ha vészben szép hazája,
S tőle ha tán vért kívánna . . .
Akkor a hős lapit, hallgat,
Remeg, reszked . . . s vesd el magad
Ő az első, a ki szalad!!

Pönöge.

Felolós szerkesztő:
Dr. MUKI.

Meg jelenik minden vasárnap
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Zecsenyi-tér 12. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

Hegedü-párbaj.

Irta: Menyus.

Volt egyszer egy nagy város, melyben két cigánybanda, vagy finomabban szólva »népzenésztársulat« versenyzett egymással a dicsőségért és a közönség bőkezű pártfogásáért. Az egyiknek feje volt Czethal Jancsi, igen intelligens és közkedvelt primás, a másiknak pedig Lupuj Sándró osztogatta a parancsot és a »lővét«. Ez utóbbi nem kevésbé örvendett a közszeretnek. Történt egyszer, hogy Czethal Jancsi megunta a primással járó vesződségeket és fáradságokat s fölesapott zeneszerzőnek és cigánybanda-tulajdonosnak, akarom mondani cigányvajdának. Hozatott tehát maga helyett egy kitűnő primást, névszerint Czár Gyuszt, ki a banda élén a Bedeux-kávéházban ugyancsak megnyergelte a t. cz. publikumot. Hirneve nőttön-nőtt. Mindenki csak az ő hegedüjének varázshangjait óhajtotta hallani. Lupuj Sándrónak sehogy se tetszett ez a lelkesedés. Szóvá is tette egy alkalommal bandájának tagjai közt, kik egyhangu megegyezéssel, a mi különben ritkán szokott megessni velök, meghozták a határozatot, hogy itt valamit tenni kell. De mit? Ez volt a kérdések még nagyobb kérdése. Egy rosszul jövedelmezett éjszaka meghozta erre is a feleletet. Lupuj, mint magától értetődik, a ritka piczulák s még ritkább flóreszek mián szörnyű mód el volt keseredve s hogy keserűségét rangjához illően eloszlassa, betért egy pohárka dragasanira a Bedeuxba, hol Czár Gyuszt a jól sikerült éjszaka fölötti örömeiben épen vutkizott a vezetése alatt álló Czethal-féle banda morejával. Meglátni a Czár derűs és kárörvendő arcát Lupujnak és bőszen haragra lobbani, egy pillanat műve volt. S midőn az egyik Czethal-féle cigány egész ártatlanul tudomására hozta, hogy Czár minő föltűnést keltett ma és mennyi pénzt kaptak, kitört belőle a rég visszatartott féltékenységgel vegyes dühs oda vágta neki foghegyről:

— Nem is tudom, mit szeretnek ezen a közönséges cigányon.

A maró gunynyal kimondott szavaknak óriási hatása lett. Czár e nyilatkozattal becsületében megsértettnek jelentette ki magát és elégtételadásra szólította föl a magáról megfélemezett Lupujt, ki hajlandónak ígérkezett az elégtételadásra.

A párbaj szigorú föltételei a következők

voltak: egy e czélra mindkét fél által fölkért díszes társaság előtt tartozik megvívni mind a két primás élet-halálra — a hegedüjével, azaz muzsikálnak mind a ketten körömszakadtig s a melyiket jobb hegedüsnek konstatálja a társaság, az lesz a nyertes.

Ez a famózus föltétel szeptet ütött a Lupuj fejébe s huzta-halasztotta a határidő kitűzését, míg végre Czár előállott s kereken azt mondta, hogyha ekkor s ekkorára nem áll rendelkezésére, kénytelen lesz őt rágalmozónak nyilvánítani ki.

Lupuj erre a helyi lapok egyikében nyilatkozatot adott ki, mely szerint ő, mint zenekarvezető és tulajdonos méltóságán alulinak tartja megverekedni egy banda-tulajdonos primásával. De nyilatkozott egyuttal másodprimása Cservenka is, ki följánlotta magát Czárnak a rendelkezésére, ámde ennek meg derogált első primás léttére egy másodprimással verekedni.

A chaosz egyre nagyobb lett. Czár Lupujtól most már haladéktalanul kérte az elégtételadást. Mit tegyen Lupuj? kapta magát és Czárt bepanaszolta a hatóságnál, mely egy sötét kinézésű detektívvel folyton szemmel tartatta a gyanuflan primást.

A morék közt nagy volt az ijedelem. Mi lesz ebből? Suttogták vésztijszólan egymás közt. A közérdeklődés is föl volt keltve. A lovagias ügyet minden áron el kellett intézni. De miként? Hogy a becsületnek is elég legyen téve és a hegedü-párbaj se történjék meg?

Az ügyben közreműködő segédek egy pokoli cselét főztek ki. Rábirták Lupujt, hogy csak álljon ki s a többit bizza rájuk. Ugy is történt.

A két fél kiállott a placzczra. Az elsőségét Czár Lupujnak engedte át, mint lovagias primáshoz illő. Lupuj kezébe veszi a hegedüt s a mint a vonót rátette a hurokra . . . Puff! Mind a négy hur elpattant! A Lupuj részén álló közönség ereiben meghült a vér.

Most Czár lép elő a biztos győzelem tudatában ragyogó arczczal . . . S midőn a vonóval az első akkordot meg akarja adni . . . Puff! mind a négy hurnak kampecz! A párbaj-fegyverek csütörtököt mondtak.

A publikum zajos éljenzésben tört ki s a két delinquens egy pillanat alatt — elpárologott; mint a fáma mondja szégyenletében.

Fősvény vő.

— Barátom, azt sem tudom hol áll a fejem, annyi gondot okoz anyósom halála. A feleségem folyton azon lamentál, hogy óvjuk meg holttestét az enyészettől. Nem tudod mennyibe kerülne a bebalzsamozás?

— Hát bizony én azt biztosan nem tudom kedves Bruder, de azt hiszem, hogy legalább ezerkétszáz forintba bekerül.

— Húú, ez borzasztó összeg! Te mit gondolsz, nem lehetne inkább besózni?

Tragédia.

Kezdődik a história
Kaszinó estélyen:
„Drága nagysám, a második
Négyest esdve kérem?”

Folytatódik a történet
Kaszinó estélyen . . .
A lány már csak így szól hozzá:
„Kedves vőlegényem!”

Am az ifju a harmadik
Kaszinó estélyen
Keresi az üdvösséget
Más leány szemében.

Persze, hogy a következő
Kaszinó estélyen,
Pletyka járja erről már a
Mamák beszédében

*S mi lett aztán, a krónika
Hallgat erről mélyen . . .
De a lánykát nem látni több
Kaszinó estélyen.*

Kazi.

A nagy orr és a kicsi klázli.

Bibiresók Mátyás szörnyen igazságos ember s ezért szorgalmasan issza a bort, lévén abban az igazság. Ennélfogva Bibiresók Mátyás az igazságos derék orrocskára tett szert, mely méltó a gazdája vezetének nevére. Ez az orrocska oly mértékben erősödött meg a sok igazságtól, hogy utóbb, mikor holmi kisebb fajta pohárból ivott, sehogy sem fért bele. Miután pedig úgy dukál, hogy ivásközben az ember orra is benne legyen a pohárban, Bibiresók Mátyás igazságszeretete sehogy sem tudta volna elviselni, hogy az ő orra ezentúl a pohár mellé jusson; úgy segített tehát a dolgon, hogy valahányszor szűknyaku pohárból kellett innia:

mindannyiszor egy üres sörös pohárba dugta az orrát.

A jó barátság.

— Kedves barátom, te mindig azt mondod, hogy legjobb barátom vagy a világon.

— Már az igaz.

— Hajlandó vagy ezt nekem tettel is bizonyítani?

— Kivánd véretem, életemet!

— *Ugy hát szökjél meg azonnal a feleséggemmel,* mert nem tudom vele tovább kitartani.

Olesón vette.

— Ugyan szomszéd, hol vette kend azt a szép kalapot, a mi tökfejét ékesíti?

— Mohácson.

— És hogy volt?

— Azt bizony nem tudom hirtelen megmondani, mert a mikor vettem, *senki sem volt a boltban.*

Jó férj.

— Hej, hej, mégis nehéz és fájdalmas dolog az a halál, *csak már az én feleségem is keresztül esett volna rajta!*

Kathedrai lódintások.

A közmondás szerint: „A bolondok mondják ki az igazat.” Ezért manapság egy okos ember sem oly bolond, hogy megmondja az igazat.

*

Az oroszok igen jó katonák, bátran rohannak a harcába, mert ha nem, kancsukával és kartácsesal kergetik őket.

*

A borban van az igazság; a bor az embert az asztal alá dobja, s így az igazság az asztal alatt fekszik, a hol lábbal tapodják: ezért nem lehet manapság az igazságot senkinek sem a szemébe mondani.

*

Hollandia 1806-ban királysággá nevezetett ki.

*

Az Egyesült államok elnöke csak olyan egyén lehet, aki legalább 35 éves és kilencz évig az Egyesült államokban született.

*

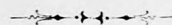
A szerelem oly betegség, melyet csak a házasság tud meggyógyítani homöopathikusan.

*

Az unalom az az ügyvéd, aki a legrövidebb dolgot is hosszúra nyújtja.

*

A szerelem, uraim az égi dolgoknak átültetése a földre.

A vasárnapi munkaszünet.

— Na Frau Pemizl, nem vett észre a férjén valami változást? A multkor ugyancsak szívére beszéltem a vasárnapi munkaszünetről.

— De igen, Frau Fleckmann, a mult vasárnap óta egészen megváltozott.

— Na örülök, hogy fogott rajta a szép szó. Ugy-e most már nem jár haza *éjjel után részegen?*

— Nem bizony! most már *délelőtt* itthon van — részegen.

Az más.

Feleség: Jaj, be füstös vagy a dohánytól!

Férj: Cseppet sem vagyok füstösebb, mint egy évvel ezelőtt voltam. S különös, hogy akkor soha sem érezted meg.

Feleség: Hja, az más! Akkor még nem voltam a — feleséged.

A gyóntatónál.

— Hogyan kedves leányom, ön, a ki olyan jámbor, megfélekedett a hitvesi kötelességről?

— Fájdalom!

— Megbánja e bűnét?

— Nagyon, de nagyon. Óh hiszen olyan boldogtalan vagyok egész életemre, mert ő elhagyott.

— Ki, a férje?

— Ah dehogy . . . a másik!

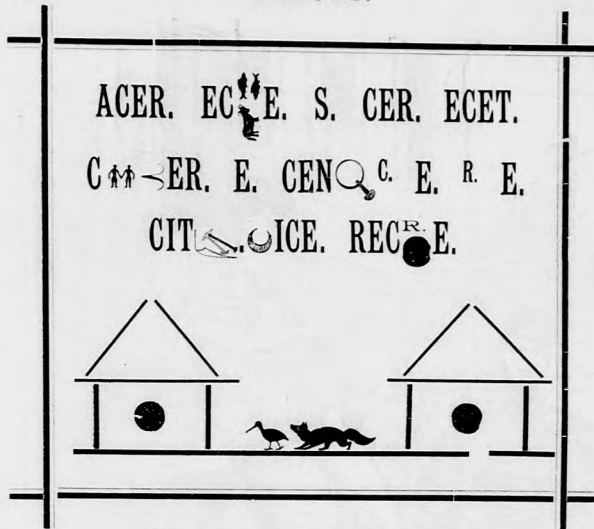
A férj levele a távolból.

„Aranyos lelkem! úgy vágyom már utánad, hisz oly rég nem láttalak, oly régen, hogy attól félek: egészen elfelejtetted az édes csókolást!”

A nő válasza:

„Gyakoroljam talán addig? . . .”

Rébus.

(Megfejtése a jövő számban.)

Fukarság.

Inyencz: Bocsánat uram, de nem fél ön, hogy ezek a kőkemény gombócok egy hétig megfekszik a gyomrát?

Fukar: Oh, bár csak egy hónapig megfeküdnek!

A gyerekek közt.

Jenő: Mondja csak Miczike, maga a mamácska gyereke?

Miczi (önérettel): Hát nem is a papácskáé.

Tegnap és ma.

Milike: Nézzé csak Juczi, nem ez az a szép katonabácsi, a ki *tegnap* a mamuskánál volt?

Juczi: De igen, ő az, csak hogy *ma* nem a mamuskájához, hanem én hozzám készül.

Csitri Feri

a jóról.

Aszt mondját: „Ha a véde jó, minden jó.“ Hát attól a májushurta tétszeresen jó, mert annak tét véde van és mindatettő jó.

A piacon.

Egy férfi és egy nő perlekednek. Végre a férj elveszti a türelmet és ütlegelni kezdi a nőt.

— Milyen aljasság! — mondá méltatlankodva egy szentanu — igazán csunya dolog így bánni egy nővel . . . még ha a saját felesége is.

Kinrimgyűjtemény.

Szép butor az *almárium* —

Fene gyerek *Flammárium*.

(*Almáriumverselményüspiritisztikaifenerim.*)

*

Hol egekbe nyulik fel a magas *Kárpát*,
Harczolt réges-régen kaczagányos *Árpád*;
Most pedig len sok tót ott aratgat *árpát*.

(*Kárpátnyulászatiótkaczagmányuhósrimmelvény.*)

*

Mért van az asztalon toll, tinta és *papír*?

Mert ez az az asztal, a hol az a *papír*,

A kinek az orra a bortól csupa *pir*.

(*Papírasztalírászatiorrpirosítörimzöngenet.*)

Az irigység.

Szolgabíró: Tizenkilenc rablás és betöréssel van vádolva. Hogy tudott olyan elvetemült életet folytatni?

Rabló: Hej, instálom alászan, nem volna az olyan rossz mesterség, csak ne volna az embernek annyi irigye!

Tolvaj jószívűség.

Csavargó: Na pajtas, milyen gseftet csináltál tegnap?

Tolvaj: Semmi különöst. Csak mikor este a mo-hácsi vonat elé lementem, az indóházban egy pakktás-kába botlottam. Hát azt gondoltam, jó lesz azt onnét elvinni, mert még valaki a nyakát törheti rajta.

Két sürgöny.

I.

Budapest ^{viii}/₅. reggel.

Anyósom haldoklik. Nincs semmi remény.
Imádkozzál érte. Béla.

II.

Budapest ^{viii}/₅. este.

Anyósom túl van a krizisen. Biztosan föl-
épül. Imádkozzál értem. Béla.

Levél a szerkesztőhöz.

Tisztelt szerkesztő úr!

Valami költőnc, pláne versekben azt a hazug hirt kürtölte, hogy „Kun László“ című dallművem megbukott, hogy pedig egy mű előadás nélkül is megbukhat, nekem valami új. Én Pestre felküldtem ugyan művem az intendatúrának azon megjegyzéssel, ha esetleg ideám megtetszenék, saját ízlése szerint hangszereltesse, minthogy saját hangszerelésemet kifogásolták. Ilyen volt valami Komcsák nevű karmester is, ki hangszerelésemet elavult modorúnak nevezte; de rossz-e a régiebb dallművek azért, mert nincsenek divatosan hangszerelve? — Szóval küldeményemnek eddig csak még magánjellege volt s a hogy azt majd újlag hangszereltem s átdolgoztam még csak fogom végleg felterjeszteni. De ha esetleg azt ismét nem fogadnák el, bukottnak tekinthető-e azért? — Tudjuk, hogy sok művet vetettek már el, melyek később mint remekművek ragyogtak, például mint tragoedia Bánk-Bán és mint dallmű Fidelio stb. — és így befejezésül csak azt

mondom, hogy dallművem eddig még nem bukott meg, hanem hogy élelő költőnc uram esze már megbukott, az bizonyos. Dixi!

Üdvözlöm

A m t m a n n K á r o l y.

Szerkesztői dudaszó.

Le-tor. Siklós. Az egyiket köszönettel vettük, de az ígért másik küldemény még mindig késik. Talán gyalogpóstán jön? Üdvözlöt! — **Quiproquo.** A küldeményt félretettük, míg a felelős szerkesztő megérkezik; addig egy kis türelmet kérünk. — **Mai nők.** Az ilyen témát több finomsággal és vigyázattal szabad csak földolgozni. Egyes helyei meg épenséggel nagyon is pikánsak. Inkább másból kérünk. — **Régi előfizető.** Az ajánlást köszönjük. Kobak Pál uram levele utban van, talán a jövő számban már hozni fogjuk. — **Enyém vagy hát...** Az öné maradhat örökre!

H i r d e t é s e k :

Richter-féle

Fejettörő

Legujabb türelmi játék.
176 feladat.

Nagyon érdekes és nagyon mulatságos.
Ára 35 kr.;

minden játékszer kereskedésben kapható.
Kevésbé értékes utánzásoktól óvjunk magunkat és csakis oly skatulyákat fogadjunk el, melyeken a gyári jel a „veres Horgony“ van.

Új czipőáru raktár.

Van szerencsém a n. t. közönségnek tudomására hozni, hogy

Pécsett, Ferencziek-utca 16. sz.

alatt

„TIGRIS“-hez

ezimzett nagy czipőáru raktárt nyitottam, a hol kitűnő férfi-, női- és gyermek-czipők meglepő olcsó áron kaphatók.

ÁRAK:

Egy pár szép és jól készített férfi czipő 3 prttól főlebb
 „ „ elegáns női-czipő 2 prt 80 krtól „
 „ „ női szalonczipő 2 prt 50 krtól „
 „ „ gyermek-czipő 40 krtól „

Egyetlen mintarendelés által is bárki a mondottak valódiságáról meggyőződhetik.

Főbb főrekvésem oda irányul, tisztelt vevőim igényeit bármily tekintetben a legnagyobb készséggel kielégíteni, miért is becses pártfogását kérve, maradok

mely tisztelettel

Reisch György

czipész.

Előfizetésre való felhívás

„VERÉB JANKÓ“

pécsi képes éleclapra.

Üdvözlöm a tisztelt közönséget!
Lemorzsoltuk már ezt a fél évet,
Illő hát, hogy köszönetet mondjak,
Az én derék jó publikumomnak,
A mely engem buzgón támogatott
S a lapomnak táplálékot adott!

De csak alig kezdem köszönettel,
Ajkamról már kérő szó hangzik fel:
Mégkövetem a t. közönséget,
Ne vessen a jóságának véget . . .
Van lapomban humor, espri, mores —
Nem a világ az a másfél flóres!

Jankó bá' a most jövő fél évvel
Ujra praenumerációba lépdél.
Jövőre is vele lesz a gárda,
Mely az utat eddig vele járta.
Jövőre is szembeszáll a rosszal,
Minden hibát, félszogséget rosszal!

A fő, hogy a publikum fizessen,
Aztán Jankó is fizet szívesen,
A hibája kinek mivel ér fel:
Kinek öreg, kinek apró élczel . . .
Ergő rogó tisztelt nagy közönség,
Egy szó, mint száz: zsebbe nyúlni tessék!

A ki figyelemmel kísérte a »Veréb Jankó« évfolyamait, az kétségtelenül azon meggyőződésre jutott, hogy e lap méltán megérdemli a közönség rokonszenvét és pártfogását.

A »Veréb Jankó« egy részről kellemesen mulattat, meg-megkaczagtat élceivel, humorával; más részről szúr, vág a gúny éles fegyverével.

A vidéken a legjobb, legszebb s legolcsóbb éleclap.

Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egy évre	6 frt
Fél évre	3 frt
Negyed évre	1 frt 50 kr.

Az előfizetések legelőnyösebben posta-utalványon eszközölhetők s a „Veréb Jankó“ kiadóhivatalába: Széchenyi-tér 12. sz. küldendők.